Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Rosenberg, P. A.
Titel | Title:	Erotiske Digte.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Karl Schønbergs Forlag, 1896
Fysiske størrelse | Physical extent:	99 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

EROTISKE DIGTE

EROTISKE DIGTE

AF

P. A. ROSENBERG

KØBENHAVN

KARL SCHØNBERGS BOGHANDEL

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1896

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INDHOLD

I

	Side
Reflexlys	7
Skygger	9
Løvejægeren	11
Uden Navn	13
En Skattegraver	16
Hav	19

II

Foraarsstorme	25
Jeg elsker dig blindt	27
Jeg kommer med Angst	28
Jeg drømte —	29
Kom, følg mig	31
Vise	33
Tilbageblik	35
I Dresden	36
Apokryf	37
I Weimar	39
Landflygtig	41
Sankt Sebastian	44
Alpejægeren	46
Sang	48

Ørkenvandring 50
Kom! 52
Tvivl 54
Vinterdag i Skoven 56
Metilstein 58
Jobspost 61
Den store spanske Kejser 62
Damokles 63
Raad 64
Vision 65
Stemning 67
Paa Skrænten ved Stranden 69
Tilegnelse 72
Tak 74
Vinternat 75
Rejsesang 77
Evig Sne 80
Alpeblomster 82
Samson 84
Basilisker 85
Paradigma 86
Tempelbøn 89
Min Ungdoms første Drømme 91
Det store Hav os elsker 93
Diusami 94
Som Malmet hamres maa 96
Forbi 97

TIL ELISABETH

Du lever ej dit Liv paa Borg;
Det er din egen Fryd og Sorg,
Som fylder Hjertets Rum;
Og hvor der pjattes efter Norm,
Med lavet Sjæl, i lavet Form,
Dér bli'r du altid stum.

Men blot et ærligt Hjerteord
I Talens Løb forbi dig fo'r,
Strax fik dit Øje Glød.
Og tit jeg saa, din Sjæl gi' Svar
Som Guldets Tone, skær og klar,
Naar sanddru Kaldet lød.

Hvor Glædens Kilde sprudled kaad,
Du øste kæk med Haanden vaad

En glimtfuld Perlehøst.
Og jeg har set ved Smertens Graad
Dig lytte til med Kinden vaad
Og Tanken klar til Trøst.

Paa denne Jord, hvor kun saa faa
Tør vælge Vejen, de skal gaa,
Gik du din egen kun.
Du blev dig selv i al din Færd;
Og som du er, har jeg dig kjær,
Saa stærk, saa sand, saa sund!

$^{6}/_{8}$ 94.

I

« — for the night
hath been to me a more familiar face
than that of man.»

BYRON: «Manfred».

Reflexlys.

Paa Himlens Sø den blanke Maane svømmer
Og lysner Skyens Rande gylden-blødt;
I Løvets Næt et dæmpet Halvlys drømmer.
Naturen tier.
Bag Nattens Vingedun den hviler sødt.
Nu hersker Søvnen, Skabningens Befrier.
Men fra mit Hjertes Gjem
I Taushed glider frem
Et Skyggeliv, som længst jeg troede dødt.

I Digterdrømme fra min Ungdoms Dage!
Hvad vil I mig med Eders slukte Blik?
Den Vaar, som visned, vender ej tilbage.
Blev ej til Døden
I viet af den bitre Tid, som gik,

Mens Hjertet skreg mod Gud i sin Forbløden?
Har jeg med Taarers Bod
Og med mit Hjerteblod
Ej kjøbt i Draaber Fredens Dvaledrik?

Jeg føler Gyset som i fordums Tide,
Men svagt — det er, som hørte fjernt jeg Trin
Og saa mit eget Gjenfærd mod mig skride.
Nat, Livets Amme!
Se, fra min Ungdoms Dage var jeg din;
Dit Mulm jeg elsked mer end Solens Flamme.
Favn du min Sjæl til Ro!
Dig vier jeg min Tro,
Til glemt jeg sover under Dødens Lin.

Skygger.

Naar i Aftenens tyste Svale
Jeg sidder med Haand under Kind,
Da er det, som følte jeg dale
En Trolddom over mit Sind,
Som fatted jeg Skyggernes Tale
Og saa i en dunkel, tonende Verden ind.

«Se, Mennesket sidder derinde
«Ved Lampens giftige Skin
«Og famler omkring iblinde
«Og læser sig mere blind;
«Den Verden, han drømmer at finde,
«Den finder han ej i de tusend prentede Bind.

«I Vinen er Sandheden ikke;
«Den visner i Solens Skin;
«Dér fjæler sig for dine Blikke
«Dens fine, skælvende Spind;
«Vil Sandhedens Vin du drikke,
«Da vov dig i *Skyggernes* evige Verden ind!»

— Det synker som sagte Svimmel
Over mit lyttende Sind.
Det kryber som dryppende Skimmel
I Drømmenes Højborg ind.
Og langt gjennem Tankernes Vrimmel
Hører jeg Løvets Sus i den høstlige Vind.

Løvejægeren.

Shakalerne tude i Krat.
Det er Tegn paa, at Løven er ude i Nat.
De skælved i Kraalen for dem selv og deres Kvæg,
Saa kom de til mig for at klage —
For mig er det en Leg.
Jeg har leget den i Aar og i Dage.

Livet er Daarskab og Tant.
De, som søgte dets Mening, hvad var det, de fandt?
Her kvalmes jeg ikke af dets lurvede Begjær,
Er fri for den stinkende Skare;
Den kommer ikke her,
Hvor hvert Skridt er en lurende Fare.

Løven har Rovtand og Klo,
Og jeg véd det, vi kæmper paa Livet, vi to!
Men ej vil jeg bytte mod min farefulde Færd
Jert Liv, som det døses og soves.
Livet har kun Værd
I det blinkende Sekund, da det voves.

Ingen har jeg elsket paa Jord.
Alt som Barn har jeg spejdet i Rovdyrets Spor.
De tror, at for *deres* Skyld jeg bælter min Lænd.
De Kryb, jeg foragter dem alle!
Nej, *Løven* er min Ven,
Min eneste, — og derfor skal han falde!

Uden Navn.

En Kjærlighed syg, krampagtig,
Af sær forvildende Art!
Forelskelsens stormende Higen
Tog aldrig hedere Fart.

En Kjærlighed uden Lykke,
Et eneste, sviende Savn:
Han elskede Digternes Konge,
Hint store, fremmede Navn!

Han kogled hans Muse til sig
Med flammende Trolddomssprog;
Dem nemmed i Nattens Timer
Hans Sjæl af en viet Bog.

Hun kyssed hans Mund og Øjne,
Hun kyssed ham ør og vild,
Og Kyssene gød ham i Sjælen
En Strøm af hærgende Ild, —

En Brynde, gejl og afsindig,
En Attraa, selvisk og kold,
En æggende, jamrende Længsel,
Afmægtig, vissen og gold.

Og Tiden lagde derover
Med hver en bristende Dag
Forkullede Planer og Drømme
I døde, stivnede Lag.

Men dybt under Asken lever
Endnu en skælvende Glød;
Endnu kan dens Aande stundom
Farve ham Kinden rød.

Da glimter det i hans Væsen,
Da lyser hans Øjnes Brand;
Da kjendes det klart som Dagen,
At han er en mærket Mand.

En Skattegraver.

Der lagdes en Skat
Hist, hvor Lysene brænder,
En graadsvanger Nat
Af forbryderske Hænder.

Med Méned og prægtige
Løgne den vandtes,
Og derfor med mægtige
Runer den bandtes.

Men hver Gang det dunkler,
Og Englene sover,
Saa lokkende funkler
De Blaalys derover.

Med Sollys det spøger,
Med Løfter det drager. —
Ve den, som forsøger!
Ve den, som forsager!

Det frister med Sang
Uden Ord, uden Stemme.
Jeg lytted engang
Og kan aldrig forglemme!

Engang var der Mod,
Hvor nu Tomheden raader.
Det suged mit Blod,
Og det levned kun Gaader.

Nu sidder jeg sløv
Ved de tømte Laguner
Og lytter mig døv
Efter løsende Runer.

— Jeg ser kun et Lys,
Der staar blaat over Skatten.
— Jeg hører med Gys
Kun et Nødskrig i Natten.

Hav.

Hvad er det blanke i Brynet derude?
Er det Vand eller staalgraa Sky'r?
Aftenens siste daanende Rødt
Staar stribet derover — —

Det er Havet!

Dejlige Hav!
Mit Hjerte svulmer af Glæde,
Naar fra Bakkekammen jeg ser
I Fjernet din skinnende Stribe.

Jeg vil sætte mig her ved din tangstrøete Strand,
Føle din Fraade stænke min Kind,
Høre din mægtige, Sørgmod aandende Sang,
Som jeg hørte den før,

Drømme *dine* Drømme
Og glemme mig selv
— For en Stund.

Jeg drømmer, Hav, at du er Jordens Hjerte,
Svulmende evigt af evige Længsler,
Vældige, brænding-bristende Haab,
En uhyre, kosmisk Lidenskab,
Som ingen forstaar,
Som jeg gysende aner.

Jeg drømmer, at din drønende Rhytme
Er en Stønnen efter Fred,
Et aldrig bønhørt Raab om Forløsning;
Jeg drømmer, at Stormen er din rasende Klage,
Havblikket dit Smil,
Dit Vemodssmil.

Af dine Vande
Løfter sig Landet med vexlende Ynde,
Med Markernes Tavl og Skovenes Mørkning
Og Menneskemyrernes Tuer.
Du ruller dine Bølger i favnende Buer

Ind under Strand
Og sender i Somren din saltsvangre Aande,
Sundhed bringende, livsforfriskende
Ind over Land.
Kold er du selv, men din kølige Nærhed
Luner i Vintren den frysende Jord.

Men — rejser du dig at slutte den i Favn,
Da lægges den øde.
Thi din Ømhed er Sundhed, er Liv, er Kraft; —
Men dit Kys er Død!

Elsker du Landet, tungt aandende Hav? —

Jeg drømmer, at mit Væsen er en Del af dit.
Engang vil jeg dø
Og forgaa i dine Bølger;
Dine Vande skal sluge min Sjæl,
Blande den med din;
Og mit siste Suk
Fare hen i din evige Klage!

II

«Freude, schöner Götterfunken!»
Schiller: «An die Freude.»

Foraarsstorme.

Jeg hører Havet derude;
Inat har det rejst sig til Kamp.
Det knurrer som sultne Bjørne,
Det hvæser som sydende Damp.
Henad dets Flade jager
Hylende Aander omkap.
Kysten vaander sig sukkende
Under dets vældige Lab.

Og Stormen fløjter og raaber
Sin ujævnt skiftende Sang.
Gjennem den hører jeg taktfast
Søernes støtte Gang.
Hunden i Gaarden tuder,
Den føler sig ilde tilpas.
Det spænder i Husets Fuger
Og klirrer fra Rudernes Glas.

Jeg lægger mig glad til Hvile
Trods Stormens og Bølgernes Brand;
To straalende staalgraa Øjne
Lokker fra Drømmenes Land.
Du selv er som Stormen og Havet,
En *Verden* favner dit Sind —
Jeg lukker den trygt i min Kjærligheds
Sejrende Foraar ind.

Jeg elsker dig blindt —

Jeg elsker dig blindt, afsindigt —
At længst ikke alle det saa!
Jeg synes, omkring mit Hoved
Maa der en Glorie staa!

En Glorie som hos Giotto,
En gylden, lysende Krans,
Der giver mit Korstogs Smerte
Martyriets hellige Glans!

Jeg kommer med Angst —

Jeg kommer med Angst i Sjælen.
Dér sidder du, rolig og smuk!
Din Moder hilser mig venligt.
Jeg siger Goddag med et Buk.

«Hvorledes har Frøkenen sovet?»
Du svarer mig smilende: «Godt!»
Din Moder nikker forbindtligt:
«En Smule uroligt blot!»

Men tause er dine Øjne.
Jeg spørger. De svare mig ej.
Din Moder beder mig sidde
Og byder mig Suppe og Steg.

Jeg drømte —

Jeg drømte, at jeg stod for Dødens Porte,
Isklamt imod mig slog det kolde Pust.
Jeg følte Angstens Sved paa Panden zitre
Og hvert et Lem i Feber sønderknust.

Sletintet saa jeg. Men min Hjerne *vidste*,
At al den Rædsel, som er Livets Frugt,
Laa gemt dérbag. Og skøndt min Fod var lænket,
Jeg vendte mig forvildet om til Flugt.

Da saa jeg dig. Du svæved mig imøde.
Som Sole lyste dine Øjne graa.
Og af en Ømhed var du gjennemstraalet,
Hvis Lige aldrig før min Tanke saa.

Du rakte mig din Haand og sagde: «Følg mig!»
Jeg tog den. Den var levende og varm.
Og Mørket om os veg til begge Sider,
Og foran os sprang Porten op med Larm.

Og fyldt af Salighed, saa høj og herlig,
Som Engle kun i Paradis den véd,
Med dig ved Haanden over Dødens Tærskel
Ind i det gaadetunge Mulm jeg skred.

Da vaagned jeg. Og Dagen om mig lyste.
Og Drømmens Rester flygted for dens Skær.
Og foran mig laa *Livet*, mørkt som Døden.
Og jeg var ene, — du var fjern, skøndt nær.

Kom, følg mig —

Kom, følg mig, du min Kjærlighed,
Min Elskede, min Skat!
Os kalder med sin Herlighed
Den store, tause Nat.

Hist over Kammen lyser rødt
Solgudens siste Bavn;
Og Birkekrattet gyser blødt
I Bjergets Skyggefavn.

Der svømmer blaa en Stjernegnist
I Aftenhimlens Vin,
Og saa du: i det fjerne hist
En Hytte tændte sin?

Dens Lys gaar som en Bølge hen
Ud over Eng og Krat.
Den vinker. Lad os følge den,
Min Elskede, min Skat!

Vise.

Ved Morgengry, ved Aftenlag,
Saa tit jeg kan og tør, min Ven,
Jeg tænker paa den favre Dag,
Da vi skal ses igjen.

Jeg gaar i Skoven tit med Lyst,
Hvor først til Kys din Mund du bød
Og gjemte Kinden ved mit Bryst,
Fordi den var saa rød.

Hint Sted, af dig og mig kun kjendt,
Dér hviler jeg ved Kildens Væld,
Hvor paa den bløde Bakkeskrænt
Vi sladred mangen Kvæld.

Da nynner jeg vor Vise tit,
I Tanken kysser jeg din Mund.
Dit Ord er mit, mit Hjerte dit
Til Livets siste Stund!

Tilbageblik.

Saa fandt jeg Ro, den Ro, der Tvivlen dræber!
Filisteriets fromme Litani
Lød for min Sjæl. Jeg styrted mig deri
Og drak dets Opium med hede Læber.

Og jeg fik Ro. Jeg følte glad mig fri
For Kainsmærket, det, der altid klæber
Ved hver en stakkels Sjæl, som fremad stræber
Imod et Ideal paa Livets Sti.

Jeg spilled Kort, drak Rødvin til min Steg
Og drøfted Statens Vel moralsk og mandig
Med brave Folk, der fulgte samme Vej.

Og naar jeg saadan sad og var forstandig,
Da var det tit mig som en Drøm, at ej
Jeg havde været Idiot bestandig.

I Dresden.

Her i Musæet saa jeg nys bekranset
En indisk Afgud. Guden var en Ko
Med sex og tredve Yvere, — de lo,
De kloge Folk, som kom forbi og stansed.

I Godtfolk, hvad er Eders egen Tro?
Kjender I Guden «man»? Har I ej danset
Om Altret tit, til intet mer I sansed,
For dette dumme Dyr, der kun kan glo?

Det priser Vestens Folk i samlet Kor,
Ej blot den Flok, der kryber sløvt langs Jord,
Men selve Aandens kongebaarne Flyvere.

Jeg finder ærligt, jeg for min Person,
Det Bæst en meget tommere Fiktion
End Indiens Ko med sex og tredve Yvere.

Apokryf.

Sankt Georg, den ærlige Ridder,
Han kæmped med Dragen fæl.
Han bored sit Spyd i dens Side
Og traadte dens Hoved med Hæl.

Hin Drage var Jordens Rædsel.
Den frygted hver Kvinde og Mand.
Det kæreste, som de ejed,
Ofred de fejgt dens Tand.

Dens Aande stod over Landet,
En pestfyldt, stinkende Vind,
Der sløved de skarpeste Viljer,
Forgifted de reneste Sind.

Sankt Georg, den ærlige Ridder,
Gik modig mod Dyret ud.
Han stolede ej paa sin Styrke,
Men paa den barmhjertige Gud.

Han stoled paa Gud, den barmhjertige,
Hans Søn og hans hellige Ord;
Saa vog han den lede Drage. —
Det véd hvert Barn paa vor Jord.

Men ingen véd: under et Harnisk,
Mærket af Stød og Skaar,
Gjemte den Herrens Ridder
En Lok af et rødblondt Haar.

I Weimar.

Jeg ser i hver en Gade
Paany de store Navne.
Men kan de mig erstatte,
Hvad dybest jeg maa savne?

Nej, dette Mausoleum,
Hvis Liv er en Erindring,
Kan mindst af Alting give
Mit syge Hjerte Lindring.

Hvad skal de døde Minder?
Jeg bærer selv herinde
Et Liv i Lyst og Smerte,
Saa stærkt som ingensinde.

Et Liv, som jeg maa dræbe,
Hvis ej jeg skal forbløde,
Og som dog ufortrødent
Hver Dag staar op af døde.

Og i min Digtning bygger
Til Trøst i tause Stunder
Jeg selv et Mausoleum
For Lykken, som gik under.

Landflygtig.

Min Elskte, o min Elskte i det fjerne!
I dette Øde maa min Sjæl forgaa.
Jeg er som den, der synker redningsløst
I Havets Dyb og føler Vandets Flade
Forsvinde over sig, mens langs hans Krop
De kolde Strømme hvirvle, og hans Bryst
Fortvivlet stønner for at hente Aande,
Og Øjet spiles ud, og Haanden knyttes
I vildt, krampagtigt Greb om Ingenting,
Mod Lyset rakt, — mod Lyset og mod Luften!

Hvor *du* er, dér er Lys og Luft og Liv!
Dit Blik mig følger som en blaalig Stjerne
Endnu en Stund, men stadig mere fjernt.
Og under mig i Dybet lurer Rædslen

Med slimet-hvide Fangetraades Net,
Vanviddets Svamp, Selvmordets Ildkoral,
Fortvivlelsens Polyp med Kæmpearme —
Den vilde Verden, som det sunde Sind,
Der vandrer frit i Lysets glade Straaler,
Kun aner fjernt, og aner med et Gys.

Saalænge jeg kan digte om min Nød,
Er Nøden ej saa stor, som den kan blive,
Det véd jeg godt. Thi milde Guder gav
De Dødelige Kunstens friske Køling
Til Kvægelse i Sjælens Feberangst.
Om ej den læge kan, den kan dog lindre.
I Ensomheden er den en Fortrolig,
Den tauses Selskab, den forladtes Ven.
Den er den sagte Luftning gjennem Ørknen,
Hvori Gud fordum talte til Profeten
Og gav ham Kraft og Mod og Tro paany.

Men se, jeg føler alt min Evne sløves,
Min Længsels Brand udtørrer Tankens Muld,

Snart er maaske dens siste Blomster visnet.
Og naar selv Drøm og Billed glider bort
Af mine feberhede Hænders Greb —
— Min Elskte! o min Elskte i det fjerne!
Mit siste Nødraab er mit siste Digt —
Naar Form og Omrids flyder ud for Øjet
Som Elvertaager over Engens Flade,
Naar Øret mer ej føler Rhytmens Skiften,
Naar helt den store Taushed har mig slugt,
Da — —

Sankt Sebastian.

Vi stod i Kirken Santa Croce sammen
For en af Florens' hundred Sebastianer.
Det var mod Aften, og en rødlig Flammen
Gled over Tavlen i to brede Baner.

Hun lo: «Hvor dog de Gamle var naive!
Dér lader de den Herre staa og smile,
Skøndt han med bundne Hænder staar til Skive
Og har i Brystet henved tyve Pile!»

Jeg svared ej. Paa hendes Mund jeg stirred.
Den lo saa glad, helt uden Tvivl og Tanke;
Og Kirkestøvet, som i Lyset dirred,
En Glorie blev om hendes Krop, den slanke.

Hvor klædte de hinanden smukt i Grunden:
Den *malte* Helgen, som forsvandt i Skyggen,
Og *hun*, med Sol om Gyldenhaaret spunden
Og begge Hænder barnekaad paa Ryggen.

Ak, gid du aldrig lære maa, du søde,
Den Livserfaring, *jeg* forlængst har høstet,
At man kan leve, smile og forbløde
Med mer end tyve Pile gjennem Brystet!

Alpejægeren.

Naar Alpejægeren ved Vintertide
Af Isslag stanses nær en Afgrunds Rand,
Naar paa den glatte Skrænt hans Fødder glide,
Og ingen anden Redning findes kan —

Da saarer han sig selv tilblods og væder
Den frosne Skorpe med sit varme Blod,
Og langsomt, varsomt, Skridt for Skridt han træder
Frem i de vaade Spor med flænget Fod.

At døje al den vaandefulde Fare
For *Livets* Skyld! — Er det saa Ofret værdt?
Spørg Jægeren, min Ven! og han vil svare,
At netop Smerten gjør ham Livet kjært.

Og bedst — jeg véd det! — paa dets Værd
du skønner,
Naar Afgrundssvælget gaber dig imod,
Naar alle Nerver zitre, Brystet stønner,
Og hvert et Skridt, du gaar, er kjøbt med Blod.

Sang.

Min Elskede! min Sjæl er syg —
Min Sjæl er syg af Længsel.
Men aldrig strømmed dog mit Blod
Saa sundt igjennem Aarens Flod
Som nu, mens fra mit Fængsel
Jeg ser de hvide
Skyer glide,
Drømmende at jeg følger dem
Til dig, mit Hjertes Længsel!

Min Elskede! min Sjæl er tung —
Min Sjæl er tung som Druen,
Naar Solen modnet har dens Saft.
Og hed af Som'rens Gudekraft
Den bader sig i Luen,

Naar Høstens søde
Løfter gløde
Gærende bag dens blanke Hud, —
Min Sjæl er tung som Druen.

Min Elskede! min Vej var mørk,
Min Vej var mørk og øde.
Jeg saa den for mig trang og tom,
Til du med lyse Øjne kom,
Med Sol og Sommergrøde.
Nu gjennem tusend
Drømmes Brusen
Tonende gaar det stærke Ord,
Der skaber Liv af døde.

Ørkenvandring.

Der vandrer et Tog gjennem Ørknens Sand,
Gjennem Ørknen i Uger og Dage.
Fjernt gjemmes i Øst det forjættede Land,
Did Drømme som Solskyer jage.

Der stiger ej Høj over Synskredsens Rand.
Eens ligger den vældige Flade.
Hvidgnistrende springer i Soldagens Brand
Luft-funker fra Kvartssandets Blade.

De svider hver Strube som sydende Bly,
De brænder de blodige Ganer —
Men Maalet I véd! Hvert stigende Gry
Et Skridt mod dets Under Jer baner.

Og stundom der dukker af Sandhavets Glød
En Plet med Palmer og Kilder,
Hvor Blomsterne vælde af Muldjordens Skød,
Og Duggen paa Bladene spiller.

Da segner i Skyggen den mødige Mand,
Da kalder han Haabet tilbage;
Og vinge-let mod det forjættede Land
Som Solskyer Drømmene jage.

Kom!

Kom, læg din Kind ind til mit Bryst
Og giv mig dine Tanker!
Hver Drøm, hver lønlig Sorg og Lyst,
Som i dit eget banker!

Lad frit dem alle flagre ud
Og fange Liv og Tale!
Som Frø til nye Blomsterskud
Vil i min Sjæl de dale.

Og du skal se, hvor varmt og smukt
De lyser dig imøde,
Naar Solen gulnet har til Frugt
Mit Foraars unge Grøde.

Jobspost.

Du er min Ungdom, som jeg aldrig leved!
Ved dig mit Liv fik Lys og Farvespil!
Jeg ser dig ej imorgen, har du skrevet.
— Den Dag er myrdet, inden den blev til!

Imorgen vil jeg ligge sløv i Dvale,
Som Bjørnen ligger i sit Vinterhi,
Og lade Livet med dets Sang og Tale
Uhørt, uænset glide mig forbi.

Skøndt nej! — vel kom dit Bud mig slemt paatvers,
Men man kan ogsaa perse Vin af Sorgen:
Imorgen vil jeg lide, lave Vers —
Og læse dem for dig iovermorgen!

Den store spanske Kejser —

Den store spanske Kejser, Karl den femte,
Hvis Kæmperige rakte sine Rande
Fra Rhinens Flod til Stillehavets Strande,
Han sagde mange Ord, som nu er glemte.

Eet af dem fløj dog over Tidens Vande,
Sin Lykkes Maal i *det* han selv bestemte,
Det er det stolte Ord, Historien gjemte:
«Solen gaar aldrig ned i mine Lande!»

Tit paa den store Kejsers Ord jeg tænkte,
Naar i min Arm du hvilte øm og hed,
Og Lykkens Storm mig næsten Brystet sprængte.

Min unge smukke Dronning! mon du véd,
At du din Prins et Kejserrige skænkte,
Et Rige, hvori Solen ej gaar ned?

Damokles.

Alverden har Damokles' Lod beklaget,
Fordi han saae, til Straf for gamle Synder,
Hvergang han laa til Bords paa gyldne Hynder,
Et Sværd hængt i et Haar op under Taget.

Damokles sulted — Sagnet det forkynder —
Af Synets Gru bestandig pint og plaget,
Hvoraf, du Søde! jeg forlængst har draget
Den Slutning, at Damokles var en Flynder!

Hvem hjælper dem, de Stympere af Faget,
De arme Fuskere, som ej forstaar,
Fordi en Gud dem har med Dumhed slaget:

Den Duft og Sødme, Livets Æbler faar,
Just naar man øjner Sværdet, som i Taget
Over vort Hoved hænger i et Haar!

Raad.

Frygt ikke for de stærke Drømme!
De er din Livsdaads Vingefrø.
Lad dem kun frit i Solen strømme!
Een trives, selv om ti maa dø.

Men frygt den *Tvivl*, der klam og valen
Tilslimer som en søvnig Snegl,
Der maaler med en Kræmmeralen
Og maaler fejl, — bestandig fejl!

Jeg har Erfaring, du! — Min Lykke
Greb jeg i Drømmens Soldag fat.
Og det, der gav mit Liv dets Skygge,
Blev født i Tvivl en modløs Nat.

Vision.

Jeg har havt Besøg af Dødens Engel.
Just ved Midnat stod han for mit Leje,
Bøjede sig over mig og stirred
Med de store, dybe, milde Øjne,
Alvorsfulde som et Barns, der lider.

Og han lagde Haanden paa mit Hjerte.

Blodet isned, Lemmerne blev stive,
Og en gravkold Rædsel gjennemfo'r mig.
«Er du rede?» hvisked han og smiled.

Men jeg greb hans Haand, — den var som Rimdug,
Og jeg stønned: «Nej, o nej, forlad mig!
Endnu er jeg langtfra rede, langtfra!»

Undrende han spurgte: «Har du selv ej
Kaldt fortvivlet paa mig denne Morgen?»

Og jeg svared: «Død! i denne Morgen
Var min Elskte ond og haard imod mig,
Jog mig bort med Skænd og vrede Miner.
Derfor ønsked jeg imorges Døden.
Men iaften kom hun selv med Taarer
I de lyse, underfulde Øjne
Og fortrød sin Grusomhed imod mig.
Derfor beder jeg dig nu: forlad mig!»

Dødens Engel tog sin Haand tilbage.
Og det varme Livsblod strømmed atter
Gjennem Aarerne med nye Kræfter.
Som en Taage gled han ud i Rummet.
Men ved Døren stansed han og sagde,
Mens han nikked til mig mildt: «Paa Gjensyn!
Kald mig ikke mer, før det er Alvor!»

Stemning.

Saa tit, naar du sænker dit Blik i mit,
Flyver min Tanke tilbage,
Da synes jeg, jeg har kjendt dig før
Engang i salige Dage.

Jeg synes, jeg husker, vi leged en Leg
Under Løvet i lysere Lande,
Hvor Svaner gynged i Skyer af Sol
Over hellige Indsøers Vande.

Jeg synes, jeg husker, du hviled din Kind
Ved mit Bryst under vuggende Ranker;
Din Sjæl var som Skovsøens glasklare Spejl,
Jeg saa dine lønligste Tanker.

Hver Tanke var salig og klar som Krystal,
En Perle i vor Kjærligheds Smykke,
Hver Længsel, som fødtes, sank sagte tilbunds
I Nuets uendelige Lykke.

Og Timerne gynged som Svaner forbi,
Som Svaner over Skovsøens Flade.
Din Haand var i min, ved mit Bryst laa din Kind,
Og det dufted fra Blomster og Blade.

Og du skal se, hvor snart den Høst,
Dit Ord har kaldt til Live,
Vil saa' sig i dit eget Bryst
Og rige Fold dig give.

Og Skyggerne, hvormed du stred,
For Dagens Lys skal svinde.
At give alt i Kjærlighed,
Det er jo alt at vinde!

Tvivl.

Som blanke Libeller flagre
Om Rosens blussende Sol,
Naar Sommerens Fe, den fagre,
Bestiger sin Dronningestol —

Saa flagre mit Hjertes Sange
Om dig, min Rose, min Sol!
De kredse i Nætterne lange
Som Stjerner om deres Pol.

I Stjernernes Gang kan du høre
En bævende Melodi;
Men Polen har intet Øre
For Sfærernes Harmoni.

Gud véd, om Rosen kvæger
Sig ved Libellernes Dans? —
Taus aabner den Kronens Bæger
Og straaler i Solens Glans.

Vinterdag i Skoven.

Vi gik gjennem Skoven en Vinterdag
Med solklar Barfrost. De nøgne Trær
Stod sort med strittende Grenes Tag
Mod Luftens disede, hvidblaa Skær.

Vi løb mod Vinden som Børn i Leg.
Din Aande lyste, din Kind var rød.
Det frosne Løv under Foden skreg,
Og Sneblink funkled, hvor Solen skød.

Og ingen mødte os, hvor vi gik,
Af Jordens Aber i Tobéns-dragt;
Kun Skovens Dyr, med de store Blik
Og drejet Hals, paa vor Leg gav Agt.

Jeg syntes, Jorden var din og min,
Og hele Verden et Kirkehvælv,
Hvor Sjælenadverens Brød og Vin
Blev rakt os to af Naturen selv.

Til os var Skovdybets Stilhed gjemt,
For os sprang Sollysets blanke Væld,
For os blev Vindharpens Strenge stemt,
For os slog Rimen sit Perletjæld.

Og under Snedækkets kolde Pragt
Sov Vaarens Spirer sit Vinterblund. ––
De vaagner, Elskte, ved Solens Magt
Til Liv en kvidrende Foraarsstund!

Metilstein.

Jeg véd et Sted, kun søgt af faa,
Skøndt nær Turistens Alfarveje,
Et Sted, hvor brune Klipper staa
Omkring et gammelt Borgeleje.

Dér kigger Gyvlens gule Dusk
Nysgjerrigt frem af Murens Sprækker;
Fra Kældrens Bund en Hyldebusk
Sin grønne Skærm mod Lyset rækker.

Hvor harniskklædte Kæmper tren,
Dér toppes nu de grønne Banker,
Og om de røde Munkesten
Har Snerlen viklet fine Ranker.

Et ensomt Sted, kun søgt af faa,
Vemodigt, som en Drøm om Lykke, —
Den Gaades Ord, det grunder paa,
Er vævet sært af Lys og Skygge.

Men gaa en tidlig Sommerdag
Ad Stien, som sig bugtet slynger
Ind under mørke Fyrrers Tag
Og langsmed vilde Rosers Klynger!

Maaske da Stedets Poesi
Sin *Dobbeltstemning* vil dig klare
Og Gaaden, der er gjemt deri,
Som i et Syn dig aabenbare.

Her rejste tvende Slægters *Had*
En Stridens Storm i svundne Dage;
Den splitted Borgens Stenværn ad,
Dens triste Spor er kun tilbage.

Og ude *dér* paa Pyntens Hang,
Hvor Skovkonvallens Klokker kime,
Dér drømte hun og jeg engang
Vor *Elskovs* første Foraarstime.

Paa Skrænten ved Stranden

Jeg stod paa Skrænten ved Stranden
Paa den brede, lerede Sti
Med fjorgammelt Løv langs Kanten
Og Pytter med Regnvand i.

En underlig blygraa Træthed
Laa paa det blanke Sund;
Bølgerne slikkede lydløst
Kystens stenede Grund.

Jeg tænkte paa al den Rigdom,
Som disse Uger har bragt,
Paa alle de straalende Timer
I Sol og Sommerpragt.

Jeg tænkte paa dig, mit Hjertes
Dejligste Sommerhaab,
Som vakte min Aand af Dvale
Og gav den Gjenfødelsens Daab.

— Da var det, som hele Naturen,
Fyldt af en hemmelig Gru,
Pludselig stansed sit Aandedrag
Et enkelt, bævende Nu.

Saa steg der en dirrende Susen.
Det lød, som den gamle Jord
Hviskede sine skælvende Børn
Et sagteligt Trøstens Ord.

Men Trøsten blev til en Klage,
Der slugtes af Havets Graa,
En Orgeltone, der bristed
Fjernt i det disede Blaa. —

— Var det Naturen, som bøjed
Sit Hoved for Dødens Hug?
— Var det den døende Sommer,
Der drog sit siste Suk?

Tilegnelse.

Den fromme katholske Bonde
Gaar til Madonnas Kapel
Og beder den hellige Jomfru
Tale hos Gud for hans Held.

Han *elsker* den hellige Jomfru
Og bringer hende til Zir
Glasperler og Hjerter af Guldblik
Og Roser af tyndt Papir.

Jeg tænker, den himmelske Dronning
Annammer hans Gave og Bøn
Og gi'r ham den Løn, han fortjener:
De brændende Hjerters Løn.

Madonna! Jeg har kun mit Hjerte,
— Det véd du, hvor gjerne jeg gi'r —
Og en Haandfuld poetiske Roser
Af temmelig tyndt Papir.

Tak!

Tak for den rigeste Glæde,
Der sprudled saa jublende brat
Frem af mit Hjertes Stengrund
Som en Geyser af Bjergets Nat!

Tak for den dybeste Smerte,
Der bar mig paa Angerens Elv
Udad, mod Frihedens Fjernsyn
Af Verden, min Gud og mig selv!

Tak, at du skænked til Randen
Mig Livets stærkeste Vin!
Du gav mig mig selv. Min Lykke,
Min Tak og min Lykke er din.

Vinternat.

Af Vinternatten favnet
Sover den store By.
Hist pipper som Sæd over Mulde
Af Skyerne Maanens Ny.

Dag med det hurtige Pulsslag!
Natten er kold og lang.
Ene! ene! ene!
Min Skæbnes evige Sang!

Jeg véd, hvor der blunder to Øjne
Og stiger og synker et Bryst,
Jeg véd to dejlige Arme,
Som vel kunde give mig Trøst.

Men Natten har intet Hjerte;
Frem stirrer den kold og stum
Og vælter de ensomme Stjerner
Gjennem det evige Rum.

Rejsesang.

Farvel for denne Sinde,
I gode Folk, I Folk af Pap!
Og Gud ske Tak, fordi jeg slap!
I har det kvalmt herinde.
I Eders Lag
Er Nid og Nag
De hyppigst sete Gæster, —
Ud i den store Foraarsdag
Med disse siste Rester!

Brus om mig, Lysets Strømme,
Og skyl min Tanke frisk og kæk!
Skyl Bitterhedens Irgrønt væk
Og alle onde Drømme!

Ud i dit Baal
Fra Maal til Maal
Som Ørn min Længsel sejler, —
Min Sjæl, vær som et slebet Staal,
Hvori sig Verden spejler!

Det store Skønhedsrige,
Som vælder frem langs Alfarvej,
Det venter kun paa dig og mig,
Min egen glade Pige!
Det i vort Sind
Skal straale ind
Med Sundhed, Liv og Grøde
Og fjernt i Mindets Efterskin
Gjennem vor Fremtid gløde.

Du har jo lært mig Glæden,
Som før jeg kjendte kun af Navn;
Du jog paa Flugt de syge Savn
Og gav mig Tro i Steden.

Er end jeg svag
Af Nederlag,
Det jevnes vel med Tiden, —
Ud i den store Foraarsdag
Med dig, med dig ved Siden!

Evig Sne.

Paa Bjerget ligger den hvide Sne,
Mens Dalen damper af Hede.
I Dalen foldes hver Time ud
Et Liv af myldrende, unge Skud;
Det er et Under, vel værd at se,
Hvad Solen virker dernede, —
Men paa Bjerget ligger den hvide Sne.

Og Solen blinker til Bjergets Sne
Og pynter kjærligt dets Side:
Langs Foden Skovenes lune Nat,
Derover Graner og Birkekrat,
Højt oppe Enge, hvor Blomster le
Blandt Græs, der skinner saa vide, —
Men paa Toppen ligger den hvide Sne.

Og Solen skinner paa Sneen med;
Men Sneen smelter slet ikke.
Naar skær den tindrer i Straalers Dans,
Da er det, som i dens hvasse Glans
Et trodsigt Haansmil jeg kunde se:
«*Mig* skal du nok lade ligge!» — —
— Saa kold, saa fornem, du hvide Sne!

Alpeblomster!

Alpeblomster! Alfeverdner,
Vuggende i Solskinsdrømme,
Kælet for af Morgenbrisens
Svale, gletscherfriske Strømme!
Har I Plads i Eders Rige
For en saaret Mand fra Dalen,
En, som kommer ubetvungen,
Men med mange Saar fra Valen?

Alpeblomster! Fredsapostle!
Hvert et giftigt Hug, som brænder,
Hvert et Nidskud, sendt i Mørket
Fra en Landsmands fejge Hænder,
Køles her af Eders Aande,
Læges her af Eders Stilhed,
Og de bitre Minder mildnes
Her hos Jer, hvor alt er Mildhed.

Alpeblomster! Millioner!
Midt i Eders tætte Trængsel
Har I kun den ene Vilje,
Kun den ene, fælles Længsel:
Luft og Regn og Sol at drikke,
Sprede Duft til alle Sider
Og tilsist, før bort I visner,
Kaste Frø til nye Tider.

Alpeblomster! Barneøjne!
Foraarszarte, farveskære!
Jordens rene Førstefødte!
Her hos Jer er godt at være.
Dagens arbejdshede Tanker
Mattes, blegner og forsvinder.
Englen fra min Barndoms Lege
Kysser mig paa Mund og Kinder.

Samson.

Jeg misunder Samson — ikke hans Haar
Og ikke hans vældige Kræfter
Ejheller hans Glæde i Dalilas Favn
Og det, der fulgte derefter.

Jeg misunder Samson hans Dødsminut,
Da han vælted Filistrenes Tempel
Og mased dem midt i en daarlig Vits
Til evigt glorværdigt Exempel.

Basilisker.

Mellem de mindst elskværdige
Af Klodens krybende Dyr
Kan nævnes Basilisken.
Den er som et Æventyr.

Den gaar paa sin Bug i Støvet
Og æder sig tyk og fed
Og er, skøndt den lever af Mudder,
Det giftigste Bæst, man véd.

Den yngler mer stærkt end Kaniner,
Er sejglivet mer end en Aal;
Paa dens skjællede, slimede Bringe
Bider ej Jern eller Staal.

Kun én Ting bliver dens Bane,
Det Middel slaar aldrig fejl:
Den dør, naar den ser sit eget
Hæslige Fjæs i et Spejl.

Mig er Basiliskerne tidlig
Blevet af Hjertet imod.
Jeg har ogsaa været uheldig
Og truffet en Overflod.

Og jeg har tigget Vorherre
Om at give mig Had og Held
Til saadan et Spejl at slibe,
Der slaar Basilisker ihjel.

Og kunde jeg bare faa lavet
Et eneste inden min Død,
Saa tror jeg, den evige Hvile
Vilde smage mig dobbelt sød.

Paradigma.

Den Røst, der bryder Verden nye Baner,
Der smelter gammel Fordoms sejge Størknen
Og vender op og ned paa Slægtens Vaner, —
Den fødes altid som en Røst i Ørknen.

Den bruser ikke frem som Stridsfanfaren,
Der kalder Millioner under Vaaben.
I Ensomheden, langt fra Folkeskaren,
Faar Aandens Ridder altid Flammedaaben.

Og siden kæmper han i tunge Dage
Mod Dumheds Bøjg og Sløvheds Dverge feje;
Misundelsens og Hadets Edderdrage
Spyr fra sit Baghold Giften paa hans Veje.

Og Pøblen flokkes om hans Færd med Latter,
Mens af dens Alvorsmænd han bli'r forbandet;
Men slaaes han ned, snart rejser han sig atter,
Thi fremad maa han, frem! — han *kan* ej andet.

Omsider under Gud ham Hvilens Naade.
Saa graver de ham ned, og alt blir stille.
Og stille modnes Sæden, som han saa'de —
En Dag forstaar Alverden, hvad han vilde.

Da klinger Heltens Pris om Festens Borde,
Da spottes Tiden, som forskød sit bedste.
Ved Mindegilder for den siste Store
Man styrker sig til — Kampen mod den næste!

Tempelbøn.

«Duer vil jeg ofre Eros, Duer!
Blaa paa Brystet og med hvide Vinger.
I en Bod paa Torvet har jeg kjøbt dem,
Selv jeg Gaven til hans Altar bringer.»

Bring dit Offer, Dreng, af kælne Duer!
Jeg vil ofre ham en Ørn fra Fjeldet,
Skyens Kløver med de brede Vinger,
En, som mine Pile selv har fældet.

Og en Bøn jeg beder: Eros! Eros!
Med din Kølle har du knust min Hjærne,
Splittet mine Tanker ad som Avner,
Som naar Plejlen skiller Skal fra Kjærne.

Og tilbage som mit Væsens Kjærne
Blev min faste Tro paa dig, du stærke!
Dig jeg knæler for. Dit Navn, din Flamme
Er i Verdens Strid mit Vaabenmærke.

Blegt og koldt er alt, hvad Verden ejer,
Mod din Herskerglans, din Guddomsvarme;
Dem, du knuser, løfter du til Solen,
Favner dem med skaberhede Arme.

Hil dig, Eros! Tag mit Hjertes Offer,
Takken for en Glæde uden Mage!
Vel jeg véd det, — hører du, jeg véd det:
Han, du gav din Gunst, tør aldrig klage.

Hvilke Kaar ham Lykkens Leg end under,
Han har sejret førend alle Kampe,
Og den Sang, der luer paa hans Læber,
Er til Døden Livets Dithyrambe!

Min Ungdoms første Drømme.

Min Ungdoms første Drømme,
Det var at gøre Nytte
Og Sandheds Grænsepæle
Om blot et Fjed at flytte.

Nu skinner mine Drømme
Fra dine Øjne klare,
Mig lokker mer ej Kampens
Forjættelser og Fare.

Nu véd jeg, det er bedre
At kysse dig paa Munden,
End om jeg bygged Verdens
Kulturliv om fra Grunden.

Jeg føler mig som Saul, der
Naivt — vil Sagnet sige —
Gik ud at redde Æsler
Og fandt et Kongerige.

Det store Hav os elsker.

Det store Hav os elsker,
Og Skovene har os kjær,
Og Stjernerne er vore Venner,
De kjender os en og hver.
Og Solen mener det ærligt,
Den kysser dig i min Favn,
Og Vindene svaler os Blodet,
Og Ekko raaber vort Navn.

Og *hvor* med hinanden vi kommer,
Dér fejrer Naturen Fest,
Den kvidrer og synger og jubler
Og under os alt som bedst.
Kun Menneskene, vore Brødre,
De skader os, hvor de kan,
Og dømmer vor unge Elskov
Til Helvedes Baal og Brand.

Diusami.

Det siges, der voxer en Trylleurt
Mellem Indiens glødende Høje, —
Jeg hørte det Sagn som Dreng engang
Og husker det ganske nøje.

Hver Mand og Kvinde, som finder den Urt
Og spiser et Blad af dens Bæger,
For dem aabenbares det skjulte Liv,
Som inderst Verden bevæger.

De aner, men fjernt, som en underfuld Drøm,
Det evige Samlivs Gaade,
Der strækker til Stjernehærenes Rand
Sit Spinds usynlige Traade.

Og Landet, som Jordens kæmpende Slægt
Higer ustanseligt efter,
Aabner sig for deres skælvende Sans
Ved Urtens lønlige Kræfter.

Den voxer langt fra den alfare Vej,
Aldrig i Blomstervrimlen.
Paa indisk kaldes den: Diusami
Eller: Vidunderblomsten fra Himlen.

Som Malmet hamres maa.

Som Malmet hamres maa i Møntens Kamre,
Før Kongens Billed præges kan deri,
Saa smedes og i Livets Esse vi,
Hvor ømt vi end til Lykkens Drøm os klamre.

Og førend Prøvens Tid er helt forbi,
Før stanser ikke Livets travle Hamre.
Det hjælper ej at klynke eller jamre, —
Og vel, at ej vi kan os græde fri!

Thi éngang skal vi se det aabenbart,
At just i det, som *ikke* vi har villet,
Var Livets Lykke, Maalet for vor Fart.

Og derfor blev vor Sjæl paa Prøve stillet,
At den kan bære rent og purt og klart
For Lyset frem den store Konges Billed.

Forbi.

Hvil i Fred, du Tid, som døde!
Mod den unge Morgenrøde
Gaar min Færd langs Bælt og Fjord.
Minderne som Morild gløde,
Vise mig den Vej, jeg fo'r.

Naar jeg følger dem tilbage
Til de halvforglemte Dage,
Da min Skæbnes Væv blev snørt,
Ser jeg jævnt min barnesvage
Haand af andre Hænder ført.

Derfor blinde Fyr jeg pejled,
Derfor famled jeg og fejled
I min viljeløse Daad,
Og en Større Haand besegled
Følgen af min Færd med Graad.

Ej dog, stærke Magt, som tog mig!
Klager jeg, din Dom bedrog mig;
Tak for Læren, den mig gav!
Saarene, som selv jeg slog mig,
Bærer selv jeg Svien af.

Nu paa Skuden stormforslagen,
Men med eget Flag fra Stagen,
Staar jeg selv med Haand paa Ror,
Og mod eget Maal i Dagen
Gaar min Fart langs Bælt og Fjord.

Raab, som i mit Kølvand stiger,
Som paa Skam og Skændsel skriger, —
I er Fartens Bølgesprøjt!
Ej for Eders Skyld jeg viger
Fra min Kurs den mindste Døjt.

I, som kjærligt vil mig lede!
Eder vil jeg kjærligt bede:
Stil Jer ikke i min Vej!
Uden Nag og Had og Vrede
Vil vi skilles, I og jeg.

For mig Havets Flade skinner.
Mulig dér min Død jeg finder,
Det maa Livets Herre om!
Men de Kaar, som *nu* jeg vinder,
Er min vundne Ejendom.

Eet jeg véd: i Mindets bløde
Solfaldslys vil tit det gløde
Over sunkne Øer i Vest. —
Hvil i Fred, du Tid, som døde. —
Hvil i Fred mit Hjerte næst!

HOFBOGBINDER
CARL PETERSENS
ENKE
KJØBENHAVN
GRUNDLAGT 1864